

Τώρα θα Πολεμήσουμε για Όλα

Γιώργος Λιερός

Με την τροπή που έχει πάρει η οικονομική πολιτική και πολιτισμική κρίση στην χώρα μας ό,τι εν τέλει διακυβεύεται είναι το αν θα μπορέσει η κοινωνία να ανασυγκροτηθεί μέσα από την αλληλέγγυα και συνεργατική οικονομία και να οργανωθεί με θεσμούς άμεσης δημοκρατίας ή αν θα διολισθήσει στον πόλεμο όλων εναντίον όλων και στην αποσύνθεση.

Στη συγκυρία, όπως διαμορφώνεται τους τελευταίους μήνες, αυτό το διακύβευμα παίρνει την ακόλουθη μορφή:

Πώς θα μπορέσουν οι από κάτω να οργανώσουν τις ζωές τους, να καταστρώσουν στρατηγικές επιβίωσης, ενώ ένα μεγάλο μέρος τους ρίχνεται εκτός αγοράς εργασίας, εκτός συντεταγμένης κοινωνίας; Θα μπορέσουν να αναδείξουν ενωτικά κινήματα αντίστασης ή “θα φαγωθούν” μεταξύ τους; Ποιος θα καταλάβει τον χώρο, ο οποίος “απελευθερώνεται” με την απόσυρση του κοινωνικού κράτους και την κατάρρευση του πολιτικού συστήματος; Ένα κίνημα αμεσοδημοκρατικό, όπως αυτό που γνωρίσαμε στις πλατείες και στις συνελεύσεις, ένα κίνημα συνεργατισμού και κοινωνικής αλληλεγγύης, ένα κίνημα που θα μετατρέπει τα άτομα, τα επαγγέλματα, τις διαφορετικές κοινωνικές κατηγορίες, τους ντόπιους και τους μετανάστες σε έναν ενωμένο λαό; Ή μήπως αντίθετα στους δρόμους και σ’ ένα ρημαγμένο κοινωνικό τοπίο θα επικρατήσουν οι φασίστες, οι συμμορίες και το οργανωμένο έγκλημα;

Όταν πριν από λίγους μήνες συζητούσαμε για τον κίνδυνο της άνομης κατάρρευσης της Ελληνικής κοινωνίας, μπορούσαμε ήδη να φανταστούμε την χώρα μας σαν ένα μεγάλο Κόσοβο. Η πραγματική ανεργία και η απλήρωτη εργασία την επόμενη χρονιά εκτιμάται ότι θα φτάσουν το 40% του ενεργού πληθυσμού. Έτσι ή αλλιώς η επιβίωση είναι αδύνατη με μισθούς Ανατολικής Ευρώπης, φόρους Σουηδίας και τιμές Λουξεμβούργο. Μια μεταβιομηχανική κοινωνία,

δηλαδή μια κοινωνία που υφίσταται μέσω του κράτους, καλείται να διαχειριστεί την δραστική συρρίκνωση και αποδόμηση των προνοιακών και άλλων κρατικών δομών (οι κρατικές δαπάνες από το 50% του ΑΕΠ που είναι και ο μέσος όρος στην Ευρωζώνη, προβλέπεται ότι θα μειωθούν στο 30% του ΑΕΠ). Και πρόκειται για μια κοινωνία η οποία τις τελευταίες δεκαετίες είχε εκπορνευτεί. Μια κοινωνία κατακερματισμένη, εξατομικευμένη, με κατεστραμμένους τους κοινωνικούς δεσμούς, στην οποία εδώ και πολύ καιρό δεν υφίσταται πλέον εκείνος ο κοινός κόσμος που ορθώνεται μεταξύ των ανθρώπων και τους κάνει να είναι κάτι περισσότερο από ένα άθροισμα μονάδων.

Πρέπει να ανασυγκροτηθεί η κοινωνία, ένας ολόκληρος κόσμος και αυτό δεν μπορεί παρά να είναι το έργο των από κάτω. Το σύγχρονο καπιταλιστικό εθνικό κράτος – αντίθετα από το κράτος της περιόδου 1930 – 1970 – μπορεί να αποτελείται από πολλές χωριστές κοινωνίες, από θύλακες ανεπτυγμένης οικονομίας, από ειδικές ζώνες άγριας εκμετάλλευσης και εξαίρεσης από τα εργατικά δικαιώματα και τέλος από ζώνες ανομίας, ζώνες παραδομένες στον έλεγχο του οργανωμένου εγκλήματος και λογίων – λογίων μαφιών.

Τα νέα δεδομένα των 3-4 τελευταίων μηνών είναι:

- Η προσωρινή (μετά την 12.02.2012) ελπίζουμε, απόσυρση του κόσμου από τους δρόμους.
- Η ανάδειξη του ΣΥΡΙΖΑ σε αξιωματική αντιπολίτευση. Πρόκειται για ένα πολύ σημαντικό γεγονός που ανατρέπει ένα πολιτικό σκηνικό δεκαετιών στην χώρα μας και το οποίο είναι πρωτόγνωρο για την Ευρώπη. Ωστόσο, αυτό το γεγονός δεν συνοδεύεται παρά από μια εξαιρετικά αναιμική κοινωνική δυναμική. Καμιά σύγκριση δεν μπορεί να υπάρξει ούτε καν με την κοινωνική δυναμική που έφερε το ΠΑΣΟΚ στην εξουσία το 1981.
- Η συνεχής ενίσχυση της Χρυσής Αυγής, ενός καθαρόαιμου ναζιστικού κόμματος, η ανάδειξή της σε ένα κοινωνικό ρεύμα με πληβειακά χαρακτηριστικά. Χρησιμοποιεί δολοφονική βία και οργανώνει παραστρατιωτικούς

μηχανισμούς. Μιμείται τον τρόπο δουλειάς της Αριστεράς όσον αφορά την κοινωνική αλληλεγγύη αλλά σε ένα πολύ διαφορετικό πλαίσιο. Εκείνο που ορίζεται από την διέγερση των πιο χαμερπών ενστίκτων των πληβειακών μαζών: την μνησικακία, η οποία έχει στραφεί στον πιο εύκολο στόχο, το κυνήγι του πιο αδυνάτου. Η Χρυσή Αυγή απευθύνεται σε όλους όσους πέρισυ ήθελαν αίμα πολιτικού και πλέον αφού δεν μπορούν να το έχουν σήμερα αρκούνται σε αίμα μετανάστη.

Αυτά τα δεδομένα μας επιτρέπουν να αντιληφθούμε ένα σχέδιο των από πάνω σύμφωνα με το οποίο το κράτος δικαίου μπορεί να διασωθεί για το 1/3 – 1/5 του πληθυσμού. Η ευημερία μπορεί να διατηρηθεί σε θύλακες της παγκόσμιας ανεπτυγμένης οικονομίας, οι οποίοι θα απλώνονται σαν περιφραγμένες προνομιούχες ζώνες μέσα στην ρημαγμένη χώρα. Ο υπόλοιπος πληθυσμός θα μπορούσε να ελεγχθεί από την αστυνομία, εφόσον παραμένει πολυδιασπασμένος και πεταγμένος σε ζώνες ανομίας και πολέμου όλων εναντίον όλων. Σε ένα τέτοιο σχέδιο η Χρυσή Αυγή είναι πολλαπλά χρήσιμη:

- α) Σαν ένα ρεύμα ένταξης στο σύστημα των περιθωριοποιημένων και εξαθλιωμένων μαζών.
- β) Σαν δύναμη καταστολής οποιασδήποτε ανταγωνιστικής πρακτικής των από κάτω.
- γ) Σαν δύναμη πρόκλησης ενός εμφυλίου χαμηλής έντασης στις λαϊκές γειτονιές που θα κάνει άγονο το έδαφος για τις πρωτοβουλίες της αλληλέγγυας και συνεργατικής οικονομίας.
- δ) Σαν μέσο στριμώγματος της πολιτικής Αριστεράς σε στενά πλαίσια νομιμοφροσύνης. Κάθε απόπειρα της Αριστεράς να συνδεθεί με τις ριζοσπαστικές διαθέσεις του κόσμου θα παρουσιάζεται ως ταύτισή της με τις βίαιες πρακτικές της Χρυσής Αυγής.

Στα πλαίσια ενός τέτοιου σχεδίου θα μπορούσαμε ίσως να φανταστούμε τον ΣΥΡΙΖΑ στην κυβέρνηση. Ναι, αλλά με τον έλεγχο του δρόμου από την Χρυσή Αυγή (λέμε “θα μπορούσαμε ίσως να φανταστούμε” γιατί δεν είναι καθόλου σίγουρο, εάν τα πράγματα

πάρουν μια τέτοια τροπή, ότι οι μνημονιακές δυνάμεις, απολαμβάνοντας την υποστήριξη του 30% του πληθυσμού, θα χάσουν την κυβέρνηση).

Το καθοριστικό για εμάς δεν είναι ο έλεγχος του Κοινοβουλίου αλλά ο έλεγχος του δρόμου. Αυτό σημαίνει:

α) Ανάπτυξη δομών αλληλέγγυας και συνεργατικής οικονομίας.

β) Αντιφασιστική δράση.

γ) Δομές άμεσης δημοκρατίας οι οποίες θα μπορούν να εγγυηθούν την ειρήνη και την ασφάλεια στις γειτονιές και να αναλάβουν την αυτοάμυνά τους.

δ) Ανάκτηση των πολιτισμικών και ιστορικών κληρονομιών αγώνα του τόπου. Διάλογος και νέες πολιτισμικές συνθέσεις ανάμεσα στους ντόπιους και τους μετανάστες.

Αν καταφέρουν οι φασίστες και πάρουν τον έλεγχο των δρόμων, τίποτα από τα ωραία μας λόγια και τις πιθανόν πρωτοποριακές πρακτικές μας στην κοινωνική οικονομία ή όσον αφορά την άμεση δημοκρατία δεν έχει νόημα. Δεν μπορούμε να διεκδικήσουμε τον έλεγχο των δρόμων χωρίς να οργανώσουμε αποτελεσματικά την αυτοάμυνά μας χωρίς τις επί του πεδίου απαιτούμενες επιχειρησιακές δεξιότητες. Αν αρκεστούμε όμως σε αυτό, τότε απλώς μιλάμε για πόλεμο συμμοριών. Είτε νικήσουμε εμείς στα σημεία είτε νικήσει η Χρυσή Αυγή απλώς αναπαράγουμε το πρόβλημα που θέλουμε να αντιμετωπίσουμε. Χρειάζεται η μέγιστη αντιφασιστική συσπείρωση πολιτικών και κοινωνικών δυνάμεων, χρειάζονται συμμαχίες. Πρέπει να συνενώσουμε σε αντιφασιστικό μέτωπο εναντίον της Χρυσής Αυγής όλες τις αντιμνημονιακές δυνάμεις στην πολυμορφία τους. Να “στριμώξουμε” στο τοπικό επίπεδο τον ΣΥΡΙΖΑ, την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, τους Οικολόγους και, αν είναι δυνατό, το ΚΚΕ, να “στριμώξουμε” ακόμη και την Εκκλησία. Είναι απαράδεκτο, είναι όνειδος για τον χώρο μας να αφήσουμε στο έλεος της Χρυσής Αυγής τον φωτισμένο ιερέα του Αγίου Παντελεήμονα.

Η υποστήριξη των μεταναστών, που είναι απλώς περαστικοί από την χώρα μας, είναι μόνο ένα “ανθρωπιστικό” καθήκον. Δεν

είμαστε εναντίον του “ανθρωπισμού”. Ό,τι όμως είναι πολιτικά κρίσιμο είναι η συσπείρωση των μεταναστών δεύτερης γενιάς και όσων στέλνουν τα παιδιά τους σε Ελληνικά σχολεία, αυτών που είναι δυνάμει πολίτες.

Και τέλος χρειάζεται οι αγωνιστές, που υπερασπίζονται την άμεση δημοκρατία και την αλληλέγγυα και συνεργατική οικονομία, να πάψουν να αποτελούν μια πανσπερμία αλληλοσυγκρουόμενων μικροομάδων. Να ξεκινήσουμε εφαρμόζοντας την ενότητα πρώτα – πρώτα στον κοντινό μας περίγυρο. Έτσι θα δείξουμε την αξιοπιστία μας. Χρειαζόμαστε ένα κέντρο αγώνα το οποίο να είναι αναγνωρίσιμο τουλάχιστον από ευρείες κοινωνικές μειοψηφίες και το οποίο να έχει την αναγκαία οργανωτική αποτελεσματικότητα, ώστε να αναλαμβάνει και να υλοποιεί πρωτοβουλίες. Όχι ότι η τοπική δράση, οι γειτονιές, οι χώροι δουλειάς κτλ δεν είναι η προτεραιότητά μας. Όμως η όξυνση της κρίσης, η οριακή κατάσταση της κοινωνίας, το εύρος της επίθεσης που δέχονται οι από κάτω, η καθολικότητα των ζητημάτων, που έχουν ανοίξει, προϊδεάζουν για μια πολυεπίπεδη κοινωνική αναμέτρηση στο μοριακό επίπεδο αλλά και σε εκείνο της κεντρικής σκηνής. Πρέπει να είμαστε ικανοί να δώσουμε μάχες όχι μόνο τοπικές αλλά και κεντρικές.

Τώρα θα πολεμήσουμε για όλα.
(*Αισχύλος, Πέρσαι, 296 – 299*)

Περιοδικό Βαβυλωνία #Τεύχος 8